

Spooky Tooth

Eigenlijk begon voor deze band alles met een combo genoemd The VIPS dat in 1965 naar London kwam om het te maken. Ze hebben het nooit gemaakt onder deze naam, en hun eerste accommodaties gingen van een bed bij een vriend tot in een koude kelder ergens in de buurt van Berwick Street.

De VIPS waren Mike Harrison, Greg Ridley, Jim Henshaw, Frank Kenyon en Walter Johnstone. Ze speelden meestal soul en bluesnummers. Ze konden steeds optreden in zeer selecte clubs en uiteindelijk werden ze de band waar andere bands naar kwamen kijken.

Maar al snel, en dit na een optreden in de beroemde Duitse Star Club, zag drummer Walter Johnstone het niet meer zitten. Hij kreeg te veel heimwee en miste zijn homestee, en verliet daarom The VIPS.

Chris Blackwell, destijds de manager van The Spencer Davis Group, was de eerste die The VIPS aan een platencontract hielp; hij was onder de indruk van hun sound en ook hun houding heeft een doorslaggevend argument geweest voor Blackwell. Chris' naam zal vanaf hier een grote rol spelen tot de creatie van Spooky Tooth.

In The Elbow Room, Birmingham, speelde een jonge Steve Winwood piano en gitaar en vertoefde er steeds in het gezelschap van Jim Capaldi, Chris Wood en Mike Kellie. Jim was destijds de frontman van de groep Deep Feeling, waarin ook een uitstekende gitarist speelde, nl. Luther Grosvenor. Chris Wood (tenor sax) en Mike Kellie (drums) speelden beiden in Locomotive.

Het was een idee van Steve Winwood die via Paul Metcalf (later te zien als Mr. Fantasy op het eerste Traffic-albumcover) Mike Kellie vroeg om naar London te komen om bij The VIPS te komen spelen, want zij hadden dringend een nieuwe drummer nodig nadat Johnstone was opgestapt. Ze hadden namelijk dringend twee concerten af te werken, eentje in Frankrijk en een nieuwe show weer in de Star Club in Duitsland. Kellie had destijds een dagjob ergens in een fabriek in Olton.

Maar eerst moest Kellie's vader, Peter nog overtuigd worden van de plannen van Mike, en daarom bood Steve Mike een lift aan naar huis. Steve begon voorzichtig de hele opzet aan vadertje lief uit te leggen en droog antwoordde hij : "Oké, als het dat is wat je wilt doen, dan heb je mijn zegen."

De volgende dag trok Kellie met zijn Ludwig-drumms naar London, meer bepaald naar het kantoor van Chris Blackwell in Oxford Street.

Toen hij daar arriveerde waren de eerste mensen die hij daar ontmoette de twee secretaresses van Blackwell en twee leden van zijn nieuwe band The VIPS, nl. Mike Harrison en Greg Ridley. Nadien kwam hij in contact met de overige leden van de band. Kellie herinnert zich nog levendig de eerste reactie van Jim Henshaw : "Ach, jij bent onze nieuwe drummer... ik hoop dat je een goede bent..."

The VIPS' eerste concert met Kellie als drummer was tijdens een UNICEF-show in de Olympia-zaal van Parijs. Een show was het zeker gezien er ook nog andere grote namen rondliepen : Danny Kay, Marlon Brando en natuurlijk The VIPS. Ze

mochten daar drie nummers spelen, ook hun nieuwe, net uitgebrachte single, "I Wanna Be Free", die reeds opgenomen werd zonder Kellie. Het was dankzij dit optreden dat hun single "I Wanna Be Free" zoveel succes kende in Frankrijk. Enkele weken later, tijdens een nieuwe show in Frankrijk, vonden ze hun single op de tweede plaats van de hitparade.

Na hun ervaring in Frankrijk konden ze met The Spencer Davis Group een nationale toer maken in Duitsland, samen met Dave Dee, Dozy, Beaky, Mick & Tich, en twee Duitse groepen The Rattles en The Rivetts. Er was ook nog een combo van Liverpool bij dat luisterde naar de naam Ian & The Zodiacs, een groep die virtueel eigenlijk in Duitsland leefde gezien de omstandigheden aldaar beter waren dan die in Engeland. Het was tegen het einde van 1966, en op weg naar huis, dat Henshaw bekend maakte dat hij de band zou verlaten. En al snel zou Frank Kenyon volgen...

Een trio was wat overbleef van The VIPS, maar gelukkig hadden ze enkele goede vrienden in London. Mike Harrison, Luthor Grosvenor (toen nog geen lid van The VIPS) en Mike Kellie deelden samen met Sylvia Sigalias een flat op Sussex Gardens, terwijl Greg Ridley zijn heil had gevonden in de flat van een secretaresse van een platenfirma. Maar het was Penny Massott die de overige VIPS-leden suggereerde om het eens te proberen met Luther Grosvenor. Wederom stopte de trein in Paddington Station, maar nu was de man die uitstapte iemand die een Les Paul (Gibson) gitaar en een Vox AC30-versterker droeg.

The Marquee Studio's in Wardour Street was de plaats waar The VIPS repeteerden, en hun concerten vonden meestal plaats in Frankrijk, Duitsland en in geselecteerde plaatsen in het Verenigd Koninkrijk. Met Kellie en Grosvenor, die nu mee de vruchten van het succes van de single "I Wanna Be Free" plukten, had deze band een toekomst. Maar ook Keith Emerson (ex-The Nice, E.L.P.) heeft nog een tijdje met The VIPS opgetrokken. Enkele maanden én concerten later zou Emerson opnieuw vertrekken om The Nice te vormen. Het aanschouwelijke gedrag van Emerson, die tijdens concerten zijn orgel heen en weer sleurde, dateert reeds vanuit zijn VIPS-periode.

Na hun succes als live-band en hun single, vond Chris Blackwell dat het tijd werd om de groep een professionele naam te geven : ART was geboren en hun eerste langspeler heet "Supernatural Fairytales".

WAITING FOR THE WIND

De zomer van 1967 was een heerlijke zomer : heet en psychedelisch... The VIPS, nu een kwartet, leidden een aangenaam leven, en opnamesessies werden geboekt door hun kantoor die meestal doorgingen in de Pye Studio's (waar ook de Kinks e.a. zaten). Het componeren gebeurde meestal op hun flat waar ze nu met hun gevierden in leefden.

Ondanks hun bijzondere naam en de titel van hun langspeler, was Art niet echt een psychedelische band, alhoewel ook zij stilaan begonnen waren met experimenteren met LSD, maar gelukkig was daar nog 'zuster' Sylvia die de hele

affaire goed onder controle hield zodat ze niet te ver gingen met hun experimenten.

Guy Stevens, lid van de Island-familie suggereerde de groep dat ze een nummer van Stephen Stills (toen nog bij Buffalo Springfield) moesten opnemen, "What's That Sound" maar dan als "For What It's Worth", omdat het nummer nog niet echt buiten de USA bekend was. Nu als ART werd deze single, samen met het album "Supernatural Fairytales" uitgebracht. Ze kregen airplay maar verwierven niet het succes dat ze (én Island) er mee in gedachte hadden. Buiten "What's That Sound" bevat deze langspeler allemaal zelfgeschreven nummers. Ook het succes van de langspeler bleef uit. Kennelijk was hun muziek niet commercieel genoeg. Het was 1967!

Het werd hun duidelijk dat ze geen geboren songschrijver onder zich hadden. Keith Emerson werd nog even gevraagd om weer aan boord te stappen voor een Frans uitstapje. Na deze ervaring stapte Emerson weer op om The Nice te vormen, de begeleidingsgroep van zangeres P.P. Arnold. Dus ART moest dringend een face-lift ondergaan.

Weer kwam Blackwell opzetten. Als manager van de nieuwe groep rond Steve Winwood (gitaar/keyboards/zang), Traffic, met Jim Capaldi (drums), ex-Spencer Davis roadie Dave Mason (gitaar/zang) (nu bij Fleetwood Mac), en Chris Wood (fluit en sax), begeleidde hij hen tijdens een toer doorheen de Scandinavische landen. Deze toer moest Traffic lanceren in de UK. Supporting act van Traffic was een groep genaamd The New York Tymes, met ene Gary Wright als zanger en Hammond B3-organist. Blackwell zag wel wat in Wright maar niet in de band. Daarom bood hij Wright en zijn co-partner Jim Carroll een contract aan om hun composities in London te komen opnemen.

Maar dit experiment was van tevoren reeds gedoemd om te mislukken en daarom koppelde Blackwell Wright aan de leden van ART. En van het een kwam het ander, en zo belandde Gary Wright als zanger/keyboardspeler bij ART. Ze hadden inmiddels deze naam laten varen.

Het eerste wat ze aankochten was een harpsichord, aangeschaft uit, jawel, Harrods, waarop Wright onmiddellijk composities maakte die de nu vijfledige groep (zonder naam op dat moment) zouden opnemen. Wright had reeds "Sunshine Help Me" (een nummer dat ook te vinden is op eerste elpee van het latere Spooky Tooth, "It's All About") geschreven.

Een vriend van Wright, de Amerikaan Jimmy Miller (ook met een permanent verblijf in Engeland), die college liep in New Jersey met Gary, werd door Blackwell, omdat deze zo onder de indruk was van zijn producerskunst, in de Island-stal binnen gehaald als house producer en zijn eerste project, en je kon het al raden, was deze vijfledige band produceren... zelfs al hadden ze nog géén naam.

SOCIETY'S CHILDREN

Wat doen je als je nog geen naam hebt voor je nieuwe band ? Dan zoek je je heil bij vrienden en kennissen, en het was vooral Guy Stevens die met enkele opmerkelijke namen op de proppen kwam : Frosted Moses en Mott The Hoople.

Maar geen van de voorgestelde namen trok de attentie van de heren Harrison, Ridley, Kellie, Grosvenor en Wright.

Tijdens een van de wekelijkse ontmoeting op het kantoor van Chris Blackwell in Oxford Street, toonde Gary plots een lijst die hij van een vriend had gekregen met allemaal eventuele namen die in aanmerking kwamen voor de nieuwe band. Eén van de vele namen die op dat lijstje stond was Spooky Tooth, en Gary en Chris waren het met elkaar eens dat dit de juiste keuze zou worden. En gelijk hadden ze ! Nu moesten ze de andere vier leden nog overtuigen, want een start bij Island was een noodzaak gezien Traffic, de andere nieuwe band van Island én Steve Winwood, wel onmiddellijk een juiste én perfecte naam hadden gevonden.

De repetities van Spooky Tooth vonden plaats in Pied Bull House, Islington, een publiek huis gerund door het echtpaar Collins en het duurde maar enkele weken of Spooky Tooth werd door hen aanzien als een verlengstuk van hun familie.

Muff Winwood, de broer van Steve, die toen uit The Spencer Davis Group gestapt was en een job had aanvaard bij een groot platenlabel, was de man die Spooky Tooth de finale confirmatie gaf dat ze op de goede weg waren. Ze hadden reeds een heel repertorium van songs geschreven die ze live zouden brengen en waarvan er ook enkele op hun langspeler zouden terechtkomen. Muff werd uitgenodigd op een van hun repetities en was snel overtuigd van het talent van deze nieuwe band. Muff was niet het persoontje dat snel van iets overtuigd kon worden. Spooky Tooth stond een mooie carrière te wachten.

Jimmy Miller, in de Olympic Studio's 1 & 2, was hun producer en het zware werk, om een eerste degelijke langspeler vol te krijgen, was begonnen. Songs, die ze tijdens hun verblijf in Pied Bull schreven, werden zorgvuldig geselecteerd, gespeeld en herwerkt. "It's All About" begon vaste vorm te krijgen. Nog steeds heerste het gevoel dat iedere lid van de band kon profiteren van het schrijverschap van enkele leden tijdens The VIPS, maar het werd duidelijk dat dit niet meer het geval was binnen Spooky Tooth. Het was Gary Wright, die het grootste gedeelte van de composities voor zijn rekening nam, die met de meeste royalty's aan de haal ging. Natuurlijk nam Spooky Tooth ook covers op, zoals "Tobacco Road", "Society Child", e.a.

Het was Luther Grosvenor die met een origineel nummer, dat meteen een antwoord was op Traffic's "Hole In My Shoe" was, op de proppen kwam, nl. "Bubbles".

Maar een cover die ze volgens mij alle eer hebben aangedaan, en wat ik nog steeds één van de allerbeste rocksongs uit de jaren zestig vind, is het nummer "Evil Woman", meteen ook een klassieker voor Lou Rawls. Dit nummer, dat op de originele langspeler, "Spooky Two" te vinden is, duurt ongeveer 9 minuten maar als de band dit live bracht kon dit pakweg een halfuur duren. Gewoonweg zalig ! Natuurlijk werd hun eerste single "Sunshine Help Me", want dit nummer werd reeds lange tijd door de oren van Chris Blackwell gedreund en hij had er alle lof voor. Maar ook de nummers "Straight Down The Bottom" en "Love Really Changed Me" kwamen als debuutsingle in aanmerking. "Straight Down The Bottom" is niet te vinden op hun eerste langspeler.

Op "It's All About" vinden we zowel composities van Spooky Tooth zelf maar ook enkele bekende covers zoals ik reeds eerder zei "Society's Child" van Janis Ian, "Too Much Of Nothing" van Bob Dylan" en het overbekende "Tobacco Road" van Loudermilk. Alle covers werden aangepast aan de stijl die Spooky Tooth toen zo distantieerde van andere gelijkaardige bands. Maar ook Jimmy Miller toonde zich, buiten het produceren van hun langspelers, ook verdienstelijk als mede-componist van enkele nummers, zoals "Forget It, I Got It", "Love Really Changed Me", "It's All About A Roundabout", en "It's Hurts You So".

Naargelang de tijd evolueerde, konden we dit ook merken in hun muziek en stijl. Ook hun live-optredens waren altijd de moeite waard. Gary Wright zat steeds aan de ene kant van het podium met zijn Hammondorgel, en aan de andere kant vonden we Mike Harrison met zijn nieuwe Baldwin harpsichord en daartussenin vonden we Luther Grosvenor, Mike Kellie en Greg Ridley. De kracht die van hun muziek uitging was benauwend en tegelijk ook meeslepend en dit werd allemaal benadrukt (= lees overschaduwd) door de knappe lichtshow die er steeds met gepaard ging.

Van de harde blues/rock-vibraties (The VIPS) en de zeemzoete American Dream Music van Gary Wright bleef niet veel overeind. Neen, het nummer "How Can I Be Sure" is een uitstekend voorbeeld van hoe deze twee genres elkaar ontmoeten. Vele nummers, die Spooky Tooth ooit heeft gespeeld, zijn helaas nooit op vinyl verschenen. Spijtig.

Zo heb ik nooit het nummer "How Can I Be Shure" gevonden op een langspeler van hen. Ook het nummer "There I Lived", ook mede geschreven met Jimmy Miller, kon ik tot op heden nog niet terugvinden op elpee of cd.

De échte lancering van Spooky Tooth vond plaats in de Londense Speakeasy destijds gesitueerd in Margaret Street. Het was dan ook dit concert dat de start was van de beroemde cluboptredens van Engelse bands. We schrijven 1968.

Hun tweede langspeler, "Spooky Two" wordt nog steeds aanzien als een van de grondleggers van hardrock. De sound van Tooth was zodanig geëvolueerd dat je goed moest luisteren of het nu wel Spooky Tooth was of een andere heavy-rockband. Maar gelukkig waren daar de twee opmerkelijke stemmen van hun leadzangers Mike (de rauwe stem) en Gary (falsetto-stem).

Op uitzondering van het nummer "Evil Woman", wat een onvergetelijk nummer is gezien Luther Grosvenor (een zeer hard onderschat gitarist) hier zijn kunsten kon tentoonspreiden, zijn het allemaal eigen composities. Je merkt ook hoe de composities geëvolueerd zijn naar een hoger niveau. In 1969 werden uit deze langspeler twee singles getrokken, nl. "That Was Only Yesterday" en "Better By You, Better Than Me". "That Was Only Yesterday" bereikte zelfs een zeer hoge score in de hitparade toen. Dit nummer kwam in 1969 de hitparade binnen de 21ste week, klom tot op de 13de plaats en bleef in die hitparade maar liefst 8 weken genoteerd. "Evil Woman", en wanneer je nu een concert van de heren zou kunnen bijwonen, want sinds enige jaren terug zijn ze weer 'on the road', maar dan wel zonder Gary Wright, zal zeker niet op hun repertoire ontbreken.

Maar schone liedjes duren niet lang, zegt het spreekwoord, en in 1969 verlaat

Greg Ridley de band voor een plaats bij superformatie Humble Pie (met Peter Frampton, Steve Marriott,...), en moesten ze dus op zoek naar een nieuwe bassist.

Hun volgende langspeler was een buitenbeentje en niet iedereen kon dit soort muziek pruimen. "Ceremony" was een conceptplaat die ze maakten samen met Pierre Henry en Michael Colombier, je weet wel, die kerels van de muziek van het Ballet van de 20ste eeuw. Les Yper Sound, met "Psyche Rock", "Too Fortiche", "Teen Tonic", "Jericho Jerk" e.a.

Spooky Tooth kwam terug naar het normale rockcircuit met de langspeler "The Last Puff". In 1971 kwam deze langspeler uit, en kende een totaal andere Spooky Tooth. Gary Wright was verdwenen maar niet voor lang, en om de groep te vervolledigen kregen we Henry McCulloch (gitaar), Chris Stainton (bass gitaar, orgel, gitaar en piano), en Alan Spenner aan de bass. Dus een band met zes leden ! Ridley was vroeger opgestapt. Ook deze formatie sloeg er in om een hitsingle te maken, alhoewel, maken was niet het correcte woord want het ging om een Lennon/McCartney-compositie "I'M The Walrus". Dit nummer stormde de hitparade binnen in 1971, kwam maar tot op de 38ste plaats en na twee weken was de notitie al verdwenen. Van een snel succes gesproken. Stainton was verantwoordelijk voor de titelsong en nummers van Elton John (Son Of Your Father) en Joe Cocker (Something To Say) werden niet gemeden. De beste nummers op deze langspeler volgens mij zijn "The Wrong Time" en "Son Of Your Father". Zoals ik reeds zei is Luther een onderschat gitarist, en luister eens goed naar zijn solo op "The Wrong Time". U zult me onmiddellijk gelijk geven dat hij ondergewaardeerd werd ten opzichte van andere gitaristen uit dat tijdperk.

Dan werd het een tijdje stil rond Spooky Tooth en in 1972 verschijnt hun "You Broke My Heart, So... I Busted Your Jaw". Voor het binnenwerk van deze langspeler werd weer, net zoals bij "Revolver" van The Beatles, een beroep gedaan op het talent van Klaus Voorman (ook muzikant bij Manfred Mann)

Voor de productie van deze langspeler keerde Gary Wright terug naar Tooth, maar dit was ook het afscheid van Mike Kellie, Luther Grosvenor, Chris Stainton en Henry McCulloch. Zij maakten plaats voor Chris Stewart (bass), Bryson Graham (drums) en Mick Jones (gitaar).

Het album werd op twee verschillende locaties opgenomen, met name in de Olympic Studio's, en bij Apple.

Door de terugkeer van Gary Wright konden we weer spreken van een écht Spooky Tooth-album, alhoewel de meeste originele leden waren opgestapt. Zijn invloeden komen sterk tot uiting in de nummers "Holy Water", "Self Seeking Man" (een van de prachtige ballades ooit geschreven) en "Times Have Changed". De sterkere nummers waren ongetwijfeld "Cotton Growing Man" en "Wildfire", nummers die je duidelijk laten horen dat het Spooky Tooth is. En dat ze terugzijn van weggeweest. Maar voor hoelang ?

Nadat Bryson Graham Spooky Tooth had verlaten keerde Mike Kellie terug naar het drumstoeltje en het resultaat met deze formatie was de elpee "Witness". Ook hier weer kwamen de meeste composities van Gary Wright en waren eigenlijk een extensie van hun nummers van "You Broke My Heart, So... I Busted Your Jaw". Weer geen Top-noteringen maar wel zeer leuke songs die weer dat herkenbare Wright-geluid hadden : "Don't Ever Stray Away" in samenwerking

met Chris Stewart), "All Sewn Up" (met Mick Jones), "Sunlight Of My Mind" en "Dream Me A Mountain". Op ieder album van deze band staat wel een prachtige ballade, en hier is dat het nummer "Piramids", geschreven door Gary Wright en Mike Kellie.

1974 was het jaar dat er een einde kwam aan Spooky Tooth, nadat Mike Harrison vertrok en vervangen werd door Mike Patto (Boxer). De band ging zich vestigen in New York en vooraleer ze een nieuw evenwicht vonden, vertrok Mike Kellie naar betere oorden. Maar dat jaar sloegen ze er nog in een finaal album te maken, "The Mirror". Opnieuw zat Bryson Graham op het drumzitje terwijl Val Burke de basgitaar bewerkte. Mike Patto verzorgde de vocalen en de overige twee, Mick Jones en Gary Wright, deden waar ze goed in waren : leuke muziek maken.

Uiteindelijk bleef niemand van de originele bezetting (The VIPs) over en daarom wijkt deze elpee sterk af van de overige albums. Het herkenbare stemgeluid van Mike Harrison ontbreekt en dat deed deze formatie geen goed. Maar ook hier weer enkele schitterende nummers waar we niet aan voorbij kunnen.

"Higher Circles", "The Hooper" (Mike Patto) en "The Mirror" (Wright/Patto/Jones) maken deze langspeler het beluisteren waard.

Dit was dus het einde van een legendarische band die de wereld met schitterende rockmuziek overladen heeft.

In 1976 bracht Island nog een "Best Of..." uit, maar het heeft allemaal niet meer mogen baten.

Maar een goede 180 mensen zullen zich bij de gelukkigen mogen prijzen, omdat Island, in samenwerking met de Spooky Tooth fanclub, in 1973 een live-album heeft uitgebracht. Er werden er slechts 175 van geperst en genummerd. Ondergetekende bezit het éérste exemplaar. En wat nog bijzonder was aan dat album was dat het geperst werd op een multicolor vinyl. Op de plaat zelf staat NIETS vermeld, dus een blanco fullcolour vinyl. De nummers van dit live-concert zijn:

SPOOKY TOOTH LIVE IN NEW YORK (1973)

- Kant A:

Waiting For The Wind
Cotton Growing Man
Old As I Was Born
Better By You, Better Than Me

- Kant B:

Sunlight Of My Mind
I Am The Walrus
Evil Woman

De samenstelling van deze band was Mike Harrison (zang, percussies), Gary Wright (zang, keyboards), Mick Jones zang, gitaar), Mike Kellie (drums) en Chris

Stewart (bass).

Maar zoals vele grote rocksterren konden de heren niet stilzitten en daarom besloten de originele Britse leden Mike Kellie, Mike Harrison, Luther Grosvenor en Greg Ridley om samen weer de studio in te duiken, en dit leidde tot een nieuwe cd "Cross Purpose", een brave, 'cleane' cd.

"Cross Purpose", geproduceerd door Mick Dolan (Steve Winwood), is een uitzonderlijk sterke cd, niet met de zware Spooky Tooth-nummers van weleer, maar sterke nummers met prachtige arrangementen en natuurlijk het sterke gitaarwerk van virtuoos Luther Grosvenor. Een prachtig voorbeeld van hun huidige talenten is zeker het nummer "How" geschreven door Mike Kellie.

Natuurlijk is de schurende stem van Mike Harrison een constante hier, maar toch klinkt ze een beetje verouderd. Dat kan je niet zeggen van de composities en let vooral op "Kiss It Better" en "Throw Me A Line". Natuurlijk konden de jongens het niet laten om een eigen klassieker in een nieuw jasje te steken en dat deden ze met hun hit "That Was Only Yesterday". Het nummer klinkt echt alsof het gisteren werd opgenomen ...

In 2001 bracht Blue Storm Music een live-cd van Spooky Tooth op de markt. Buiten de live-sessies vinden we ook songs terug van hun reünie studio-opnames uit 1999 en enkele bonus tracks.

Wat dan weer interessant is voor de Spooky Tooth-verzamelaars is het nummer "Feelin' Bad" waarop nu een totaal andere tekst staat dan op het origineel van "Spooky Two".

Buiten deze nummers ook enkele nummers die nergens op hun andere albums terug te vinden zijn : "Blues Town" en "Pretty Colours". Alleen door dit feit al een collectors item. Net zals de live-elpee uit 1973. De kwaliteit van de gebrachte nummers, wat de opname ervan betreft, kon beter, want de nummers zelf werden voortreffelijk gespeeld.

• DISCOGRAFIE LANGSPELERS

1968: IT'S ALL ABOUT A ROUNDABOUT – (Island ILP 980/ILPS 9080)

1969: SPOOKY TWO – (Island ILPS 9098)

1970: CEREMONY – (Island ILPS 9107)

1971: THE LAST PUFF – (Island ILPS 9117)

1973: YOU BROKE MY HEART SO I BUSTED YOUR JAW – (Island ILPS 9227)

1973: WITNESS – (Island ILPS 9255)

1973: SPOOKY TOOTH : LIVE IN NEW YORK (niet genummerd – fanclubuitgave i.s.m. Island)

1974: THE MIRROR – (Good Ear EARL 2001)

1976: THE BEST OF SPOOKY TOOTH – (Island ILPS 9368)

1999: CROSS PURPOSE –(Ruf Records RUF 1030)

2001: SPOOKY TOOTH : LIVE IN EUROPE –(Blue Storm Music BSTMCD002)

Alfons Maes